

Bradlo

Autor: Pavel

Zase jednou to vypadá na pěkné počasí na výpravě. Na druhou stranu, naše počty nejsou největší, přesto to však vypadá na slibnou akci. Sešli jsme se ve složení Jenda, Lukáš, Matěj R., Matěj Ž. zvaný Slavonín (z důvodu, aby bylo možné rozlišit jednotlivé čtyři oddílové Matěje (jeden je samozřejmě Modroočko, ač to často odmítá připustit)), Kuba a Já. Klidná cesta vlakem, nepočítáme-li občasné nadmíru podivné chování členů, které je pro skautské výpravy typické, zvyšovala naše šance udržet na uzdě bandu nezbedných vlčat. Taková očekávání však byla, jako ostatně vždy, naprosto mylná a naivní. Jedna noha. Druhá noha. A zas a znovu ... pekelný kopec a to hned na začátku naší cesty. Co si jen přát víc. Členové vtipkují ... a u chvíli později jen supí námahou při těžkém výstupu. Na vrcholku kopce však čeká první zastávka a zároveň i první aktivita. Kdo měl doma pořádnou snídani, bude trpět. Což se mě, naštěstí či naneštěstí, netýká. Jednoduchý štafetový závod, na jehož začátku se ale každý hráč musí 20x otočit v předklonu. Nakonec si celkové vítězství v tomto závodě odnáší tým tvořený mnou, Lukášem a Matějem ze Slavonína. Následně pokračujeme v cestě na Bradlo. Cestou na další odpočinkové místo hrajeme všemožné pochodové hry, které se, jak jinak, dosti zvrhnou – půlka osazenstva skrečuje (= fláká se) a zbytek se snaží dohnat utíkajícího Lukáše, který se hlasitě směje na své okolí. Na další zastávce, kde si dáváme malou svačinu, rychle připravím hru, která se pro nedostatek hráčů nevyvede podle mých představ – místo taktizování zvolí Jendova skupinka taktiku „Popadni vlajku a utíkej“ v kombinaci s totálním frontálním útokem. A tato metoda slaví velký úspěch, byť dělá z hry spíše sápačku ... Ovšem všichni jsou spokojeni. Čas kvasí, musíme opět pokročit v cestě. „Nechte to být, poklad najdeme později.“ Volám už poněkolikáté na vlčata. Marně. Spousta značek, znázorňujících cestu k pokladu, doslova probudila zvědavost našich svěřenců na maximum. Nakonec je dokážeme dostat k ohništi a dáváme si oběd. Po Lukášově kečupu už mě asi nic nepřekvapí. Nacházíme malou jeskyni, kam se všichni snaží vlézt a podívat se – nicméně k vidění zde nic není, poklad necháme někomu jinému. Konečně Bradlo! Po úmorném výstupu se dostáváme na vrchol a shlížíme na krajinu pod námi. Vzhledem ke krásnému počasí před sebou máme nádherný pohled. Rychlé vrcholové foto a návštěvní kniha, která při našem divokém nájezdu málem utrpěla nenapravitelné škody a vyjevený cyklista, kterému jsme kazili fotky, to jsou jediné pozůstatky naší přítomnosti na Bradle. Času moc nezbyvá, už se nemůžeme zdržovat, rychle vyklízíme pole a směřujeme na nádraží. Cesta rychle uběhla, obsazujeme vlak a snažíme se odpočívat. Zde je ještě malá humorná historka týkající se Kuby, to ovšem zůstane zahaleno tajemstvím. Výprava se vydařila, počasí vyšlo výborně a všichni ve zdraví přežili. Snad se nás tu příště sejde daleko víc!